Temps Ordinari - Vint-i-quatrè diumenge

Per LlorencP el dl., 11/09/2023 - 10:00

Sir 27,30-28,7
Rm 14,7-9
Mt 18,21-35

Avui les lectures ens conviden a donar un cop d'ull a la nostra capacitat de perdonar.

És evident que per situacions traumàtiques i que afecten a capes molt profundes de la persona, el perdó no es pot exigir així com així: necessita un temps i un procés llargs, en els que la persona pugui anar guarint les ferides, on puguin resituar les coses, acceptar les cicatrius i anar a poc a poc passant de la ferida a la capacitat de recomençar, i finalment de perdonar, si s'arriba. Per això cal en general un acompanyament i un procés cuidat i pautat. El perdó en el cas de ferides profundes, és difícil, i s'ha de considerar més dins la categoria de la gratuïtat i del do.

Per això, ens referirem ara al que podem anomenar perdó quotidià o ordinari. El perdó de les petites incidències i conflictes de la vida ordinària. És aquí que Jesús ens interpel·la fortament. Perquè sovint ens quedem encallats en els nostres cercles de rancúnia, de mirada poc amigable, de passar comptes a les altres persones, quan fan o diuen quelcom que ens molesta. Sí, ens quedem encallats i no ens atrevim a fer passes de reconciliació, de perdó, de recomençar.

I per això Jesús posa en evidència la mesquinesa i la petitesa de cor que suposa aquest 'passar comptes' en el que sovint caiem. I ho fa recordant quelcom que s'assembla a la també preciosa paràbola de la biga i l'astella: sí, sovint volem passar comptes, però així mai acabarem de fer un 'saldo zero', perquè sempre hi haurà detalls, astelles, que ens faran nosa. I oblidem que nosaltres tenim bigues a l'ull, grans coses de les que hauríem de demanar perdó, que conscient o inconscientment poden estar molestant o perjudicant, o ferint altres persones, i potser ni ens adonem.

Però Jesús encara va més al fons de la qüestió. El punt de partida és que nosaltres, amb la nostra feblesa i condició de criatura incapaç de fer el bé que voldria, i que sovint fa el mal que no voldria, hem estat perdonats d'antuvi pel Déu de la Vida i del Perdó. La primera paraula és la del perdó. Des del primer moment Déu somia el bé que podem fer a la nostra vida. I alhora, des del primer moment, Déu es mostra com a compromès amb oferir-nos el perdó generós.

Per això, què trist és, donat aquest punt de partida del somni de Déu i del seu perdó, que nosaltres ens quedem encallats en les petites rancúnies, malsentesos, comptes pendents de saldar… Si la primera paraula és de vida i de perdó, ¿què fem nosaltres per convertir la nostra vida en un eco d'aquesta vida generosament compartida i d'aquest perdó confiadament regalat als altres?

Que el Senyor ens ajudi a fer de la nostra vida una bonica resposta a la seva crida d'amor i perdó que ens ha ofert ja des del primer moment de la nostra existència. Que no siguem mesquins, tristos reproductors de les dinàmiques negatives del nostre món, sinó que trenquem el mal i els cercles d'ira i rancúnia amb el perdó i l'estimació autèntics i generosos.

Que així ens ho concedeixi el Senyor.

ETIQUETES
PERDÓ RANCÚNIA PASSAR COMPTES